

Marion van de Coolwijk

MZZLmeiden
gaan los

δ

1.

Goed plan

‘Hanna! Hanna! Waar ben je?’

De stem van Thijs schalde door het huis.

Hanna legde gepikeerd haar pen neer
en schoof haar bureaustoel naar achteren.

Zo kon ze zich toch niet concentreren?

Kon het dan niet één middagje rustig zijn in dit huis?

Hanna opende haar kamerdeur. ‘Wat is er?’

Ze schrok zelf van de schelle toon in haar stem.

‘Voor jou.’

Thijs nam de laatste twee treden van de trap in één sprong
en gaf Hanna de telefoon aan.

Op de vragende blik van Hanna ging hij niet in.

‘Geen idee,’ mompelde hij en stormde de trap weer af.

Hanna draaide zich om en liep terug naar haar kamer.

‘Met Hanna.’

‘Druk?’

Hanna herkende de stem meteen.

‘Ja, tussentoets morgen en ik moet nog beginnen,
dus als je het niet erg vindt?’

Het was even stil aan de andere kant van de lijn.

Hanna kon het niet opbrengen om aardiger te zijn.

Jasper had geen idee wat een toetsweek inhield.

Ze had hem al een paar keer gezegd dat haar schoolwerk
nu voorging en dat ze even niet gestoord wilde worden,
maar op de een of andere manier

had het hem alleen maar vasthoudender gemaakt.

Hij belde bijna iedere dag. Nu wel...

Hanna wist dat ze, na de confrontatie

tussen Pieter en Jasper, het onmogelijke had gevraagd
van de jongens, maar ze moest doorzetten.

Ze had tijd nodig om de dingen te overdenken

en wilde even geen persoonlijk contact,
met geen van beiden. Ze kon niet kiezen, nog niet.
Dat had ze hun duidelijk gemaakt en wonder boven wonder
hadden ze haar voorstel geaccepteerd:
ze zouden haar de tijd gunnen om na te denken.
Want dat ze moest kiezen, was een voorwaarde
van de jongens. Delen wilden Pieter en Jasper haar niet!
Pieter had haar een paar keer gebeld
sinds ze uit Londen terug was.
Hij liet met zijn lieve woorden merken
dat hij nog steeds gek op haar was, maar pushte haar niet.
Jasper daarentegen was de afgelopen tijd
overduidelijk bezig met een aandachtsoffensief.
Het irriteerde haar dat hij totaal voorbijging aan
haar gevoelens. Zo kon ze toch niet nadenken?
Het avontuur met Joshua in Londen had haar ogen geopend:
de wereld was veel groter dan ze ooit had kunnen bevatten
en ze wilde eerst uitvinden wat ze zelf wilde.
Haar relatie met Jasper was te standaard,
te veilig en vooral te saai.
Ze kon zich niet meer voorstellen
dat ze zijn vele telefoontjes en sms'jes
ooit fijn had gevonden.
En dat Jasper zich niet aan de afspraak hield,
vond ze eigenlijk heel vervelend.
'Ik...' Het was even stil. 'Ik wilde je vragen
of je zin hebt om morgen mee te gaan
naar de première van de nieuwe Bond-film.
Ik heb twee kaartjes en ik dacht...'
Hanna beet op haar onderlip. Hij was bijna gemeen.
Jasper wist donders goed dat ze graag meewilde.
'Ik kan niet.'
Het was eruit voor ze er erg in had.
'Ik zeg toch dat ik toetsweek heb!'
Hanna kon haar boosheid niet verbergen.
'Ook al zou ik meewillen, ik kan niet!'

Weet je eigenlijk wel hoe belangrijk deze cijfers zijn voor mijn examen straks? Heb je trouwens überhaupt enig idee waar ik mee bezig ben? Als ik jou bel, heb je het altijd druk met belangrijke zaken, maar van mij verwacht je wel dat ik meteen alles laat liggen. Nou, mooi niet! Ik kan niet, hoor je. Zoek maar een vriendin die de hele dag niets anders te doen heeft dan op jouw telefoontjes wachten. Dag Jasper!’ Ze drukte de telefoon uit en smet het apparaat op haar bureau.

‘Slijmbal!’

‘Wie is een slijmbal?’

Hanna draaide zich om en keek recht in het grijnzende gezicht van haar zusje Kim.

‘Moet ik daar nog antwoord op geven? Je hebt het hele gesprek waarschijnlijk toch staan afluisteren op de gang.’

Kim keek beledigd. ‘Ik? Zoiets zou ik toch nooit doen?’

Ze tokkelde met haar vingers tegen de deurpost.

‘Is het nou uit tussen jullie of...’

‘Gaat je niets aan,’ snauwde Hanna.

‘Wat heb jij toch? Ik probeer alleen maar belangstellend te zijn, hoor.’

‘Nieuwsgierig zul je bedoelen.’

Hanna wilde de deur dichtduwen, maar Kim week niet van haar plaats.

‘Mag ik nu misschien eindelijk verdergaan met mijn huiswerk?’ verzuchtte Hanna.

Kim deed een stap naar voren.

‘Als je mij de telefoon even geeft.’

Met een snel gebaar griste Hanna de telefoon van haar bureau en gaf die aan Kim. ‘En nu opzouten.’

Met een klap viel de deur dicht.

‘Hanna!’

‘Wat nou weer?’ mompelde Hanna die net haar lesboek Grieks dichtklapte.

‘Tafel dekken!’

Hanna liep de gang op en boog voorover in het trapgat.

Haar moeder stond onder aan de trap.

‘Kan Kim of Thijs dat niet een keertje doen?’ zei Hanna.

‘Ik ben nog heel even bezig.’

‘Kim ruimt haar kamer op en Thijs is naar voetbal.

Extra training.’

Hanna wist genoeg en liep de trap af.

‘Je hebt de hele avond nog,’ zei haar moeder.

‘Vanavond ga ik naar Joan,’ mompelde Hanna

die langs haar moeder naar de keuken liep

en de bestekla opentrok.

‘Is dat wel verstandig?’

Haar moeder kwam achter haar aan.

‘Nee, maar wel gezellig. En een beetje gezelligheid kan ik wel gebruiken.’

Hanna pakte bestek en bracht het naar de tafel.

‘Je doet net of het hier ongezellig is,’

ging haar moeder verder.

Hanna zei niets en pakte de placemats uit de kast.

‘Gaan jullie iets speciaals doen?’

Mevrouw Verduin tilde het deksel van de pan op

en prikte met een vork in een van de aardappels.

Hanna mompelde iets onverstaanbaars.

‘Nog een paar minuutjes. Wil jij papa even roepen

en zeggen dat we over een kwartiertje gaan eten?

Hij zit in de schuur. Thijs zijn band was lek en...’

Hanna liet de placemats op tafel vallen.

‘Ja, moet ik nu de tafel dekken of papa roepen?’

Heel even keken ze elkaar aan.

Hanna zag de boze blik in haar moeders ogen

en wist dat ze te ver was gegaan. ‘Sorry, ik ga al.’

Even later kwam ze terug en legde de placemats recht.

Ze voelde haar moeders ogen in haar rug prikken,
maar zei niets.
'Is er iets?' De stem van haar moeder klonk bezorgd.
Hanna kneep het mes in haar hand bijna fijn.
Ze wist wat er ging komen en ze wilde het niet. Niet nu!
'Nee, hoezo?'
Hanna bleef met haar rug naar haar moeder gekeerd.
'Je doet zo... zo... kortaf.'
'O, niks hoor. Ik ben wat gestrest van al dat huiswerk.
Ik moet mijn cijfer voor Grieks ophalen,
anders red ik het dit kwartaal niet.'
'Hoezo? Je staat er toch goed voor?'
Hanna draaide zich om.
'Mam, ik sta een vijfenhalf voor Grieks.
Dat is vreselijk. Ik kan het gewoon niet maken
om geen zeven op mijn rapport te hebben straks.'
'Je stelt jezelf veel te hoge eisen,'
antwoordde haar moeder. 'Een zes is ook voldoende.'
'Voldoende is niet goed genoeg,' zei Hanna.
'Ik weet dat ik het beter kan.'
'Alles kan altijd beter,' ging haar moeder verder.
'Ook de sfeer hier in huis.'
'Wat bedoel je daar nu weer mee?'
Hanna pakte de borden uit de kast en zette ze op tafel.
'Gewoon, wat ik zeg. Ik vind de sfeer hier in huis
de laatste tijd een vijfenhalf. Dat kan beter.'
Hanna glimlachte om de woorden van haar moeder.
Humor was altijd al haar sterkste kant geweest.
'Mee eens.'
'Zo makkelijk kom jij niet van me af, dame.'
Mevrouw Verduin liep naar de tafel. 'Kom even zitten.'
Hanna aarzelde. Als ze zat,
kon ze haar moeders onderzoekende blik
niet meer ontwijken. Ze bleef liever staan.
'Zit!' Mevrouw Verduin schoof een stoel naar achteren.
'Ik had eigenlijk vanavond met je willen praten,

maar misschien is het beter om dat maar meteen te doen.’
Hanna had geen keus en ging zitten.
Ze probeerde zo neutraal mogelijk te kijken.
‘Is het waar dat jij en Joan plannen hebben
om op kamers te gaan?’
Hanna’s mond viel open van verbazing.
‘Hoe... hoe weet je dat?’
‘Dus het is waar?’
Hanna wist niet goed wat ze moest zeggen.
‘We... ik... we hebben het er vaag over gehad, ja.’
‘Vaag?’
‘Ja, echte plannen zijn er niet, hoor.
Het was meer een geintje. Ik bedoel...
het leek ons leuk om...’
‘Thomas belde vanmiddag.’
Hanna hapte naar adem. ‘De vader van Joan?’
Haar moeder knikte.
‘Hij vroeg hoeveel wij wilden bijdragen aan jullie huis.’
‘Wat?’ Hanna was oprecht verbaasd. ‘Maar...’
‘Hij wilde weten wat ons budget was voor jou.’
‘Wat... wat heb je gezegd?’
‘Dat wij geen budget hebben,
en al helemaal niet voor een huis
voor een van onze kinderen.’
‘Mam, ik wist echt niet... ik bedoel...
Joan en ik hebben het er wel over gehad,
maar ik weet ook wel dat het niet kan.’
‘Zou je het willen?’
‘Wat?’
‘Op kamers.’
Hanna zweeg. Ze wilde haar moeder geen verdriet doen,
maar wilde haar gevoelens ook niet verloochenen.
‘Wees eens eerlijk,’ drong haar moeder aan.
‘Nou, het lijkt me wel leuk.’
‘Leuk?’
‘Goed, ik bedoel goed.’ Ze keek haar moeder aan.

‘Mam, ik vind het hier gewoon te onrustig.
Ik wil een plekje voor mezelf, waar ik niet gestoord word
en waar ik kan ontdekken wat ik nu eigenlijk wil
in mijn leven. Het voelt gewoon...’
‘Beklemmend?’
‘Ja.’ Hanna schrok van haar antwoord en krabbelde terug.
‘Nee, nee zo bedoel ik het ook weer niet.’ Ze zuchtte.
‘Voorlopig ben ik hier nog wel even.
Eerst examen doen, dan studeren...
er is helemaal geen geld voor een eigen woonruimte.’
‘Joans vader wil helpen.’
‘Helpen?’ Hanna fronste haar wenkbrauwen.
Mevrouw Verduin zuchtte.
‘Hij heeft ons een voorstel gedaan.’ Ze wachtte even.
‘Een voorstel waar ik het niet echt mee eens ben,
maar ik wil het je toch vertellen.’
Hanna hield haar adem in.
Ze zag dat haar moeder worstelde met haar woorden.
‘Wat dan?’ fluisterde ze.
‘Hij wil een huis kopen voor Joan en dan kun jij,
tegen een minimale huurprijs, bij haar komen wonen.’
‘Echt?’ Hanna kon een glimlach niet onderdrukken.
‘Te gek, dat...’
Ze stakte toen ze haar moeders gezicht zag.
‘Papa en ik zijn het er niet mee eens.’
Haar moeders stem zette haar weer met beide benen
op de grond. ‘Je bent pas zestien en je zit nog op school.
Een eigen huis kost je veel te veel tijd
en daar zal je huiswerk onder lijden.’
Hanna zweeg. Ze kon er nu wel tegen ingaan,
maar ze had totaal geen recht van spreken.
Toen ze het in Londen met Joan had gehad over
‘op kamers gaan’, had ze het als een droom gezien.
Een wens die ooit zou uitkomen. Niet als een plan.
Joan had daar kennelijk anders over gedacht.
Hanna nam het zichzelf kwalijk

dat ze dit niet had voorzien.
Joan had haar ouders ingeschakeld, haar rijke ouders,
en het allemaal geregeld, zonder met haar te overleggen.
Hanna had haar ouders laten overrompelen
door Joans vader en schaamde zich rot.
Alsof ze geheimen had. Eerlijkheid en openheid
waren juist de dingen die ze van haar ouders
had meegekregen in haar leven
en waar ze zelf zo veel waarde aan hechtte.
'Mam, ik wist echt niet dat Joan zo serieus was.
We hebben in Londen alleen maar wat gekletst over
hoe het zou zijn als we ook zelfstandig zouden wonen.
Tanja heeft het zo leuk. Ze kan doen wat ze wil
en is zo volwassen geworden. Dat wilden wij ook.'
'Dat snap ik, lieverd,' zei haar moeder.
'Maar volwassen worden kun je ook hier... thuis.
Dat bespaart ons veel geld, en jou veel tijd.'
Hanna fronste haar wenkbrauwen. 'Hoezo?'
'Besef je wel hoeveel tijd je kwijt bent aan
boodschappen doen, het huishouden, koken, wassen,
strijken? Dat krijg je hier allemaal
zomaar in je schoot geworpen. Je kunt alle tijd besteden
aan je huiswerk, je vriendinnen en –'
'Hou maar op,' mompelde Hanna.
'De boodschap is duidelijk. Ik blijf gewoon
tot mijn tachtigste thuis wonen.'
'Zo lang?' Meneer Verduin stapte de keuken in
en gaf zijn dochter een zoen. 'Lekker geleerd?'
'Hmm, gaat wel.'
Meneer Verduin tilde een van de deksels op
en snoof de geuren op. 'Lekker, slavinkjes en andijvie.'
Thijs stormde de keuken in
en smet zijn voetbaltas in de hoek.
'Daar ben ik! Wat eten we?'
Terwijl hij bij zijn vader kwam staan
en verlekkerd meekeek in de pannen,